

Излѣзоха двамата и отидоха право при дѣтето. Взеха го прѣдпазливо и го внесоха въ топлата спалня.

— Ето славейчето, което сънувахме двамата, каза трогната жената. Както онова славейче ни пѣеше до старостъ, така и туй дѣте ще ни весели прѣзъ цѣлия ни животъ. Затова нека го отхранимъ като свое.

— Да, това е нашето щастие, отговори развълнувано мжжътъ. Може би Богъ ни го изпрати, за да има кой да пролѣе поне веднажъ горещи сълзи на гроба ни. Нека бѣде по твоето желание.

Още първия день намѣриха здрава кърмачка на пеленачето, за да го откърми. Скоро то ще порасте и ще почне да ходи. До тогава ще имъ гука като гълъбче и ще запомни тѣхъ за истински родители.

А кои ли сж неговитѣ родители? Живи ли сж сега, или сж прѣселени въ черната гробница? Нито бездѣтниците, нито пѣкъ то само ще ги научи нѣкога. Ако майчицата му е жива, тя често ще го вижда въ ржцѣтѣ на чуждата майка; ала не ще смѣе да му се обади, защото ще поврѣди на щастието му...

Да, то наистина ще бѣде щастливо въ ржцѣтѣ на новата си майка; защото на седмата година то ще бѣде дадено въ училище, послѣ въ прогимназия, гимназия и университетъ и ще стане единъ день ученъ мжжъ. Ще изкарва прѣхраната си лесно и ще помага на тия, що го възпитаха. А ако ли останѣше въ ржцѣтѣ на рождената си майка, сиромашията ще го въздигне само до прогимназията, а отъ тамъ ще го